

Visitagudstjeneste 16.05.2021 Andenes kirke

Det står skrevet i Apostlenes gjerninger kap 26 1-3,20-29

I dag har vi hørt en av de viktige talene Paulus holdt. Paulus var den store apostel og misjonær som brakte fortellingene om Jesus videre. Nesten hele boka Apostlenes gjerninger handler om hvordan Paulus fikk dette til, hvordan han grunnla kristne menigheter og hva han lærte dem.

Paulus møtte mye motstand på disse reisene, og den teksten vi har hørt i dag har som forhistorie at Paulus ble arrestert i tempelet i Jerusalem fordi han hadde forkynt evangeliet. Dette resulterte i at han satt i fengsel i to år mens kongen og de jødiske myndighetene skulle avgjøre hva de skulle gjøre med ham. Til slutt for han legge saken sin frem for den romerske kong Agrippa som regjerte i Jerusalem.

Jeg synes denne historien peker på viktige ting om det å være kirke i dag. Først og fremst at **kirken er verdensomspennende.**

Kong Agrippa var ikke jøde. Jesus forkynte sitt budskap i Israel, hovedsakelig for jøder. Men de første kristne med Paulus i spissen forstod ganske raskt at Jesu budskap var for viktig til at det kunne begrenses til et folkeslag. Det måtte ut i verden, alle måtte få del i det. Og det var nettopp denne forståelsen av det universelle i Jesu lære som ble avgjørende for at kristendommen ble en verdensreligion, og ikke døde bort som en av mange ideer religiøse radikale hadde i Israel.

Det er det viktig for oss i dag å ikke glemme. Vi må aldri bli en menighet som bare er opptatt av oss selv og vårt. Vi sier ofte at kirken er lokal, men kirken er enda mere global. Jesu budskap setter oss i sammenheng med mennesker over hele jord, Jesu budskap understreker at verden er en- Merkelig nok har kanskje dette halvannet året med koronapandemi ført til at vi skjønner det bedre. Et lite virus har spredt seg over verden med rekordfart og skapt død og lidelse og engstelse over alt og for millioner av mennesker. Og vi vet at det ikke er mulig å stoppe viruset ved grensene, pandemien er global. Det er bare mulig å stoppe det ved at verden står sammen i vitenskap og forskning og politiske vedtak. Egentlig akkurat det samme som med klimakrisen. Den er heller ikke lokal. Den ødeleggelsen som skjer med CO2 utslipp på en kant av verden kan føre til at havet stiger og ødelegger livsgrunnlaget på en annen side av verden. Klimakrisen rammer hele verden. Vi kan ikke sitte på vår grønne

gren her i det gode velferdslandet Norge å tro at det ikke angår oss. Verden er en, Gud har skapt den slik.

Og evangeliets utbredelse understreker det samme: Det gode budskap om fred og frelse og rettferdighet fra Jesus gjelder hele verden. Det ligger i kirkens kjerne at vi skal jobbe for enhet og fred mellom alle mennesker, det ligger i kirkens kjerne at vi aldri skal skape grenser mellom folk. Verden er en, alle mennesker er like mye verd, skal ha like muligheter og har store ressurser å bidra inn i samfunnet med. Kirken skal aldri ha lukkede dører for noen, verken i fysisk eller åndelig forstand. På en måte som ingen andre er vi forpliktet på mangfold og ansvar for hverandre.

Paulus holder dette frem for kong Agrippa med meget stor frimodighet, han sier: «Men til denne dag har Gud hjulpet meg, så jeg har vitnet for høy og lav om at Messias skulle lide, og at han som den første skulle stå opp fra de døde og forkynne lyset **både for sitt eget folk og for hedningefolkene**». Hedningefolkene betyr egentlig alle folk i verden utenom jødene, da betyr det all verdens folk. Det var ingen forskjell, alle skulle høre og inkluderes i Jesu budskap.

Dette globale perspektivet er viktigere i dag enn noensinne. Vi vet at forskjellene i verden er økt under pandemien, vi vet at urettferdigheten mellom rik og fattig øker. Og vi er de rike. En kristen kirke kan aldri la vær å snakke om urettferdigheten. Den er den dypeste motsetning til Jesu evangelium om at han kom til hele verden, til alle. Den rettferdige kom til alle, da kan ikke vi leve ubekymret med urettferdigheten.

Og dette er det gode budskapet vi er satt til å forvalte som kirke: Verden er en, og vi skal være med på å virkeliggjøre en god verden for alle. I vårt private liv, i vårt lokalmiljø, men også i hele verden.

Dette er en stor oppgave. Så stor at en liten menighet i Andøy kan synes at den er uoverstigelig. Vi har ikke ressurser nok, vi har ikke folk nok, vi er redd det ikke hjelper, og det lille vi kan gjøre er så lite. Slik er det lett å tenke.

Men det er da vi må huske at vi er kirke, vi er Guds folk, vi har fått overlevert det som gir håp og tro til aldri å gi opp i kampen for enhet og godhet. Vi har fått fortellingene om Jesus. De må fortelles på nytt og på nytt. Da kan det bli med oss som det ble med kong Agrippa: Han ble berørt av fortellingen Paulus fortalte. Så berørt at han sa. «Det er like før du får overtalt meg til å bli en kristen». Å fortelle om Jesus er med på å skape forandring, skape håp og skape

tro. Derfor er gudstjenesten så viktig, ja kjernen i det en kirke er, her høres evangeliet på ny og på ny. Og derfor er trosopplæring så viktig, så barna og ungdommen kan bli kjent med kraften i Jesusfortellingene. Og derfor er salmene så viktig, vi er mange som har funnet styrke og livsmot i en salmetekst. Og derfor er dåpen og nattverden så viktig, de åpner veien inn til å bli berørt av Jesus så vi holder håpet om rettferdighet og fred levende.

Som kirke besitter vi en skattekiste å øse av: Jesusfortellingene, dåpens vann og nattverdens gave. Når vi tar det til oss gir det håp.

Det er mange i vår verden som trenger dette håpet om rettferdighet og enhet. De som står midt oppe i krig og uro i Israel og Palestina gjør det, de som lever i frykt for pandemien i India gjør det. Men også vi som er her i dag kan trenge håpet om rettferdighet og enhet, håpet som gir oss visshet om at vi er verdifulle slik vi er, håpet om at vi skal få oppleve det gode og trøsterike som ligger i Guds rettferdighet og fred .Og mennesker midt i våre samfunn lengter etter det gode. Det ubeskyttede barnet som utsettes for overgrep gjør det, den unge familien som er redd for å miste jobbene sine gjør det, den som mister noen av sine gjør det, ja vi er alle i situasjoner i livet hvor vi roper etter det gode.

Andenes kirke ligger her midt i byen, synlig, tilstede, Kirkehuset selv forteller oss at her er det noen som tror på Gud, noen som tror på Jesusfortellingene, noen som vil kjempe for godhet,rettferdighet og enhet. Når klokkene ringer til gudstjeneste og vigsel og begravelse ringer de oss inn til et fellesskap som er uten grenser, et fellesskap med hele verden og med Gud.

Ikke tenk smått om menigheten og kirken. Her er kraften, her er håpet, her er troen. Min bønn er at vi må la oss berøre av historien om Jesus slik at våre liv blir bærekraftig for alt som er godt og motstandsdyktig mot alt som vil ødelegge rettferdighet, enhet og mangfold.